

razende ging het schip voort, ten slotte ging het zoo overzij, dat het met één boord onder water lag. Ieder greep, wat hij grijpen kon. Men jammerde, men schreeuwde, alleen Naerebout stond daar rustig en stil, in zijn hart was een bede tot Hem, die redding geeft in elken nood. Het schip en de bemanning op één na, werd behouden. Er zouden grooter dingen van Naerebout geëischt worden. 't Was in het jaar 1779. Er was kermis in het stadje Vlissingen. Het geschreeuw van venters, het gejoel van kermis-gangers, de muziek uit kramen en draaimolens was oorzaak, dat de noodseinen van de kust niet vernomen werden. Ook Frans Naerebout slenterde langs de kramen. Maar de rechte aardigheid had hij er niet in. Aan het frissche strand voelde hij zich meer in zijn element. Kom, hij ging maar weer naar vrouw en kroost.

Wat was dat? Noodseinen? Een schip in nood? Hij verhaast zijn schreden en daar ziet hij reeds groepjes oude visschers met ernstige gezichten bij elkander staan.

„Naerebout!” 't Klonk als een verzuchting. Frans zag al dadelijk, dat een schip op een der beruchte zandbanken geloopt was. Somber tuurt hij naar de donkere massa, dan richt hij den blik naar boven. Zijn besluit is genomen, hij zal uitgaan ter redding. Spoedig weet hij eenige dappere kornuiten, waaronder ook zijn broeder Jacob, te bewegen hem te vergezellen. Even spoedt hij huiswaarts om afscheid te nemen van vrouw en kroost. Vrouw Naerebout gedraagt zich als een heldin, als ze hem vaarwel kust. Zij mort noch klaagt, al is haar hart vol bange vrees. Het schip dat in nood verkeert is „De Woestduin” en heeft ongeveer 90 passagiers aan boord. Zouden Naerebout en zijn 7 getrouwen dit reddingswerk kunnen volbrengen?

De wind was allengs aangegroeid tot een orkaan en de ranke boot met de dappere zeevaarders wordt voortgezwiept als een notedop. Boven het gehuil en geloei klinkt een afgrijselijke jammerkreet! De Woestduin is door midden gebroken en de ongelukkige schipbreukelingen klemmen zich jammerend aan de wrakken vast.

Als de nood op het hoogst is, is de redding nabij. „Een zeil, een zeil!” wordt er geroepen en het klinkt als een juichtoon. Na een vreeselijken tocht van ruim drie uur hebben de redders het ontredderde schip bereikt. Als krankzinnigen stelden de ongelukkigen zich aan. 't Was immers onmogelijk allen in de boot te

bergen. Zij vallen Naerebout en de zijnen om den hals, smeeken om meegenomen te worden. Doch Frans weigert beslist meerderen te bergen, dan zijn vaartuig dragen kan. Maar hij zal terugkomen en „met Gods hulp red ik je allen”.

En hij keert terug. Nog eens en nog eens. 87 menschen brengt hij behouden naar den wal.

't Was juist Zondag en in de bedehuizen rees een gebed voor schipbreukelingen en redders. De kermis werd dien dag matig bezocht, er stonden hogere belangen op het spel. 't Was reeds Zondagnacht toen de gebroeders Naerebout en hun helpers het laatste vrachtje binnen brachten. Stillekens, het hart overvloeiende van dank, keerden de wakkere mannen naar huis en haard. De regeering begiftigde de dappere broeders met een zilveren medalje en een som gelds. Er werden gedichten, zelfs een tooneelstuk op hen vervaardigd. Maar de trouwe zeelieden hadden het meer ervaren, dat menschengunst slechts een riet, maar Gods gunst een rots was.

In 1781 moest Frans Naerebout het lineschip „Zuid-Beveland” naar Tessel brengen. Zooals je weet, waren wij toen in oorlog met Engeland. Bij den Hoek van Holland had je de poppen aan het dansen. Daar kwamen vier Engelsche schepen op hem af. Doch zooals Naerebout tusschen de banken wist te laveeren, konden de Engelschen het hem niet nadoen. Veilig en wel bereikte hij Tessels kust.

Een paar jaar later was hij loods van „De Barbestein”, die een groote lading goud aan boord had, hetwelk bestemd was voor Ned.-Indië. De bemanning bestond uit gehuurd, vreemd volk, dat Frans Naerebout lang niet aanstond. Hij hield ze in de gaten en bemerkte al spoedig, dat ze belust waren op de kostbare vracht. Wat te doen? Op zee is geen politie-hulp te krijgen. Een list moest hun plannen den bodem inslaan. Hij beloofde hun een Fransche haven aan te doen, dan konden ze daar zaken doen. Overdag voer hij naar de richting Frankrijk maar 's nachts zette hij met dubbelen spoed koers naar Engeland, want hij hoopte van een Engelsch oorlogschip hulp te krijgen. Dit plan gelukte. Bij het eiland Wight kwam er hulp opdagen, het boeventuig werd gevangen genomen en met betrouwbaar volk kon hij de reis voorzetten.

Nog een prachtig voorbeeld van menschenliefde en zeemans-